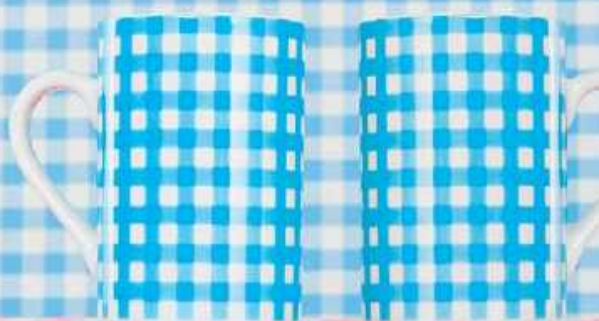

na čem
záleží

EMILY GIFFIN

EMILY GIFFIN

na čem
záleží

2014

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HEART OF THE MATTER,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2010,

přeložila Jana Vlčková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Milena Nečadová

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

Pro Sarah, moji sestru a celoživotní přítelkyni

poděkování

Moje největší díky si zaslouží Mary Ann Elginová, Sarah Giffinová, Nancy LeCroy Mohlerová a Lisa Elginová za svoji neselhávající velkorysost, a to takříkajíc od první stránky. Nevím, co bych si bez vás počala, a nikdy vám nebudu dostatečně vděčná.

Hodně dlužím také své redaktorce Jennifer Enderlinové a vydavateli Stephenu Leeovi, stejně jako každému z nakladatelství St. Martin's Press, a to zejména Sally Richardsonové, Matthewu Shearovi, Johnu Murphymu, Mattu Baldaccimu, Jeanne-Marii Hudsonové, Nancy Trypucové, Mikeu Storringsovi, Saře Goodmanové a všem obchodníkům z Broadwaye a Páté avenue. Díky vám se každý den cítím šťastná.

Jsem velice zavázaná své agentce Therese Parkové a jejímu týmu: Emily Sweetové, Abigail Koonsově a Amandě Cardinaleové. Jste dokonalé profesionálky a kromě toho je s vámi legrace.

Dále děkuji za podporu Carrii Mintonové, Marthě Ariasové, Stacii Hannaové, Maře Lubellové, Mollii Smithové a Grace McQuadeové. Allyson Wenig Jacoutorové, Jennifer Newové, Julii Poeteraové, Laryn Gardnerové a Brianu Spain-

hourovi vděčím za podnět. Doktoru Christopheru A. Parkovi děkuji za rady z oblasti medicíny a Jushuovi Osswaldovi pro změnu za postřehy z tenisu.

Čtenářům jsem vděčná za přízeň a nadšení a přátelům za dobrou náladu a lásku.

A konečně ohromný dík, a to vyslovený z celého srdce, si zaslouží Buddy Blaha a celá moje rodina. Všechny důvody, proč tomu tak je, nejsem s to vyjmenovat.

Edwarde, Georgi a Harriet – kdykoliv za mnou můžete přijít do pracovny a vyrušit mě při psaní.

1

tessa

Kdykoliv slyším o nějaké tragédii, nezajímá mě průběh nehody nebo diagnóza. Nelebedím si v prvotním šoku, ani v zármutku, který potom následuje. Místo toho se pokouším zrekonstruovat poslední momenty před fatální příhodou – chvíle, kdy bylo všechno v pořádku. Právě z nich se skládá obyčejný život. Z toho, co se stalo *předtím*. Z okamžiků, které v blažené nevědomosti pokládáme za samozřejmé – a kdyby nebylo následných událostí, upadly by v zapomenutí.

Umím si hravě představit čtyřiatřicetiletou ženu, jak se v sobotu večer sprchuje. Sáhne po svém oblíbeném meruňkovém gelu. Zvažuje, co si obléknout na večírek. Doufá, že se tam objeví ten sympaták, co ho zná z kantýny, když vtom na levém prsu nahmatá podezřelou bulku.

Anebo oddaného mladého tatínka, který jede se svou dcerou koupit nové boty, protože ji čeká nástup do první třídy. Zesílí rádio a poučí ji, že Beatles byli bezpochyby nejlepší

kapelou všech dob. Vtom do křižovatky vlétne puberták, jenž si nevšiml, že mu svítí červená. Oči má zakalené z přemíry piv, která popíjel dlouho do noci.

Popřípadě přidržlého středoškoláka, plného sebevědomí a plánů, co den před veledůležitým fotbalovým zápasem trénuje na sluncem rozpáleném hřišti. Spiklenecky mrkne na svoji přítelkyni, která ho jako vždy sleduje ze svého oblíbeného místa těsně u plotu. Zamilovaný kluk vyskočí vysoko do vzduchu, aby chytil míč, který by nikdo jiný nezpracoval – a pak dopadne na zem rovnou na hlavu.

Přemýšlím o tenké a křehké hranici, jež nás odděluje od neštěstí. Je to můj způsob, jak vyjádřit svoji vděčnost za to, že mě nic takového nepotkalo. Že nic takového nepotkalo *nás*. Že nemáme žádné *poté*. My čtyři. Ruby a Frank, Nick a já. Naše čtyřka – zdroj mé největší radosti i těch nejkrutějších obav.

A tak když se uprostřed večere ozve manželův pager, nedovolím si pocítit ani stopu podráždění, nebo nedejbože zklamání. Říkám si, že je to jenom jedno jídlo, jedna noc, ačkoliv zrovna máme výročí a poprvé po měsíci nebo dvou jsme si s Nickem dopřáli trochu času jenom pro sebe. Nemám důvod být našťvaná. Co je jedna zkažená návštěva restaurace proti tomu, co v téhle chvíli prožívá ten, kdo se domáhá lékařské pomoci mého muže? Já si právě uplynulou hodinu v paměti rozhodně do smrti přehrávat nebudu. Pořád totiž patřím mezi ty šťastné.

„Sakra. Promiň, Tess,“ omlouvá se Nick a umlčí přístroj palcem. Potom si prohrábne tmavé vlasy. „Hned budu zpátky.“

Chápavě přikývnu a sleduji, jak můj manžel sebejistě kráčí ke dveřím restaurace, aby si venku zavolal. Mrštně se proplétá

mezi stoly a já vyčtu z jeho napřímených zad a ramen, že se v duchu připravuje na špatné zprávy. Chtějí po něm, aby někomu pomohl, někoho zachránil. Právě v tomhle je nejlepší. Kvůli tomu jsem se do něho před sedmi lety a dvěma dětmi zamilovala.

Nick zmizí za rohem a já se zhluboka nadechnu. Rozhlédnu se kolem sebe. Poprvé si všímám detailů. Abstraktní malby nad krbem. Mihotání plamínek svíček. Nadšeného smíchu od vedlejšího stolu, kde je středem pozornosti stříbrovlasý muž, obklopený manželkou a čtyřmi dospělými dětmi. Bohaté chuti kabernetu, který sama popíjím.

O několik minut později se Nick vrací. Ušklíbne se a podruhé se mi omluví. Ale jistě ne naposledy.

„To je v pořádku.“ Ohlízím se po číšníkovi.

„Už jsem s ním mluvil,“ hlásí Nick. „Večeři nám zabalí.“

Natáhnu se přes stůl a povzbudivě mu sevru ruku. Stisknutí mi oplatí. Zatímco čekáme, až nám přinesou filety v polystyrénové krabičce, zvažuji, že se zeptám, co se stalo, jak ostatně dělám skoro vždycky. Ale místo toho se krátce pomodlím za lidi, které neznám, a pak za vlastní děti, bezpečně uložené v postýlkách.

Představuji si Ruby, jak slastně pochrupuje a převaluje se pod příkrývkou, divoká i ve spánku. Ruby, naše milovaná nebojácná prvorozená. Za čtrnáct dnů jí budou čtyři roky. Má okouzlující úsměv a tmavé kudrny. Na všech jejích autoportrétech se kroutí ještě víc než ve skutečnosti. Je příliš mladá, aby své vlasy nenáviděla a chtěla je mít *rovné*. A ty oči barvy akvamarínu – genetická porážka tmavookých rodičů. Sotva se narodila, ovládla náš domov i srdce způsobem, který mě vyčerpává, a zároveň naplňuje úžasem. Je úplně stejná jako

její otec – tvrdohlavá, vznětlivá a strašně krásná. Skrz naskrz tatínkova holčička.

A pak je zde Frank, náš dokonalý chlapeček. Je bystrý a sladký takovým tím nepřehlédnutelným způsobem, jenž nutí cizí lidi v supermarketu se u nás zastavit a prohodit něco milého. Jsou mu skoro dva roky, ale pořád se rád mazlí. Kulatou tvářičkou se vášnivě přitulí k mému krku, zcela oddaný své mamince. *Není můj miláček*, přísahám Nickovi v soukromí naší ložnice, když mě s úsměvem obviňuje z rodičovského nadřívání. Nemám žádného oblíbence, a když už, pak samotného Nicka. Což je samozřejmě úplně jiný druh lásky. Náklonnost, kterou cítím ke svým dětem, je bezpodmínečná a nekonečná, a dala bych jim přednost před Nickem, kdyby je například při táboření uštkl chřestýš a já měla k dispozici jenom dvě dávky séra. Ale i tak není nikdo, s kým bych mluvila radši než s ním. Těší mě být v jeho blízkosti. Dívat se na něho. To, co k němu cítím, jsem nikdy dřív nezažila. A platí to od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali.

Vzápětí dostáváme svůj balíček s večerí a účet. Zvedneme se a odcházíme z restaurace. Vkročíme do purpurové noci poseté hvězdami. Je začátek října, ale venku to vypadá spíše jako v zimě než na podzim – je velmi chladno i podle bostonských měřítek. Ačkoliv mám na sobě dlouhý kašmírový kabát, zachvěji se. Nick podá portýrovi lístek a nasedneme do auta. Vracíme se z města do Wellesleye, ale moc toho nenamluvíme. Posloucháme jedno z mnoha Nickových jazzových cédéček.

O půl hodiny později zastavíme na naší příjezdové cestě lemované stromy. „Jak dlouho budeš pryč?“

„Těžko říct.“ Nick se ke mně nakloní a políbí mě na tvář. Otočím se k němu a naše rty se měkce střetnou.

„Všechno nejlepší k našemu výročí,“ zašeptá.

„Nápodobně,“ hlesnu.

Odtáhne se ode mě. Zahledíme se jeden na druhého. „Pokračování příště?“

„Jasně!“ Přinutím se usmát a vystoupím z vozu.

Dříve než stačím zaklapnout dvířka, Nick zesílí hudbu. Dramaticky tím ukončí průběh prvního večerního programu a připraví se na druhý. Já se vracím do domu a v uších mi zní skladba „Lullaby of the Leaves“ Vince Guaraldiho. V duchu ji slyším i poté, co zaplatím chůvě, zkontroluji děti, vysvléknu se z černých šatů s nahými zády a u kuchyňského pultu sním studený steak.

O hodně později odestelu Nickovu polovinu postele a uložím se na druhou. Jsem sama, utápím se ve tmě. Uvažuji o nenadálém telefonátu. Zavřu oči a přemítám, jestli nás neštěstí doopravdy a za všech okolností nepříjemně zaskočí. Anebo hluboko v sobě nějakým podivným způsobem vytušíme, že se k nám blíží?

Usnu, aniž bych se dopátrala odpovědi. V té chvíli nemám ponětí, že právě k této noci se budu přese všechno pořád vracet.

2

valerie

Valerie věděla, že by měla říct ne. Anebo přesněji řečeno – trvat na odpovědi, kterou Charliemu dala, když ji začal poprvé přemlouvat, aby ho pustila na oslavu spolužákových narozenin. Zkoušel na ni všechno možné, včetně: „Nemám tátu ani psa“, aby se utápěla v pocitu viny, a když to nikam nevedlo, zavolal si na pomoc strýce Jasona, o kterém je známo, že by vymámil z jalové krávy tele.

„Ale no tak, Val,“ domlouval jí. „Dopřej tomu děcku trochu zábavy.“

Valerie bratrovi – svému dvojčeti – naznačila, aby zmlkl. Ukázala k obývacímu pokoji, kde Charlie stavěl složité vězení z lega. Jason jedno slovo za druhým zopakoval, tentokrát přehnaným šepotem. Valerie zavrtěla hlavou. Prohlásila, že šestileté dítě je příliš malé, aby trávilo noc mimo domov, a už vůbec ne venku pod stanem. Následovala obvyklá výměna

názorů, kdy Jason sestru silou zvyku obvinil z přílišné starostlivosti a bezdůvodné přísnosti.

„Máš pravdu,“ poznamenal a jízlivě se zaculil. „Slyšel jsem, že útoky medvědů jsou v Bostonu na denním pořádku.“

„Moc vtipné,“ broukla Valerie a pustila se do vysvětlování. Rodinu oslavence skoro vůbec nezná a to, co o nich slyšela, se jí zrovna nezamlouvá.

„Dovol mi hádat. Jsou zazobaní,“ dobíral si ji Jason a povytáhl si džínsy, jež sklouzávaly z jeho útlých boků a odhalovaly lem boxerek. „A ty nechceš, aby se stýkal s tímto druhem lidí.“

Valerie pokrčila rameny a proti své vůli se usmála. Jak to uhlodl? Copak je tak čitelná? Už po milionté se sama sebe ptala, jak je možné, že se od svého bratra – *dvojčete* – tolik liší, když vyrůstali pod jednou střechou v irsko-katolické čtvrti města Southbridge v Massachusetts. Byli nejlepší přátelé. Do dvanácti let se dělili o jeden pokoj. Potom se Jason přestěhoval do podkroví, kde příšerně táhlo, aby sestře dopřál víc prostoru. Dokonce se jeden druhému velmi podobali. Oba byli tmavovlasí, měli modré oči tvaru mandlí a světlou pleť, takže jako malé je mnozí považovali za jednovaječná dvojčata. Podle matky přišel Jason na svět s úsměvem od ucha k uchu, zatímco Valerie s brekem a ustaraná – a tak to zůstalo po celé jejich dětství. Z Valerie se stala plachá samotářka, která se coukala v patách oblíbenému a společenskému, o čtyři minuty staršímu bratrovi.

A i teď, o třicet let později, je Jason pořád tak šťastný jako kdysi. Výborně s každým vychází a sálá z něho optimismus. Hravě střídá zaměstnání i koníčky. Je sám se sebou navýsost spokojený. Zejména od té doby, kdy jim ve čtvrtém ročníku střední školy zemřel otec a Jason se konečně nemusel nikomu

podřizovat. Mohl toho v životě dosáhnout mnohem víc, ale na ambice kašlal. Momentálně pracoval v kavárně na Bacon Hillu a kamarádil s každým, kdo prošel dveřmi. Zkrátka si dělal přátele na každém kroku, tak jako vždycky.

Zatímco Valerie byla stále nejistá, a navzdory dosaženým úspěchům si většinou připadala divně. Tvrdě dřela, aby se dokázala dostat pryč ze Southbridge. Odmaturovala jako premiantka a získala plné stipendium na Amherst College. Poté nastoupila jako úřednice do přední bostonské právnické firmy, šetřila peníze a připravovala se na studium na právnické fakultě. Říkala si, že je stejně dobrá jako všichni ostatní, a chytřejší než většina z nich, přesto však od chvíle, kdy opustila domov, často trpěla pocitem, že nikam nepatří. A čím víc toho dokázala, tím víc se cítila odtržená od starých přátel, především od nejlepší kamarádky Laurel, jež bydlela o tři domy dál v téže ulici jako ona s Jasonem. Tento pocit byl zpočátku slabý a dal se těžko pojmenovat. Avšak jedno léto vyvrcholil a vybublal na povrch zrovna ve chvíli, kdy u Laurel na zahradě grilovali.

Po několika drincích Valerie jen tak mimochodem prohlásila, že Southbridge nemá úroveň, stejně jako Laurelin snoubenec. Jeden by se tu udusil. Snažila se jenom kamarádce pomoci. Dokonce jí navrhla, aby se nastěhovala do jejího malého bytu v Cambridgi, avšak svých slov litovala, sotva je vypustila z úst. Marně se je pokoušela zamluvit. Ve dnech, které následovaly, se za ně neustále omlouvala. Jenže Laurel, která se vždycky snadno naštvála, Valerii rychle odepsala a neopomněla se mezi společnými známými obsáhle zmínit o jejím snobismu. Pomluvila ji před spolužačkami, které stejně jako Laurel chodily se svými středoškolskými láskami, z nichž se později stali manželé, žily v téže čtvrti, kde vyrůstaly, o víken-

dech navštěvovaly jedny a tytéž bary a od devíti do pěti tvrdly ve stejně nudném zaměstnání jako jejich rodiče.

Valerie se ze všech sil snažila všechna obvinění vyvrátit. Navenek se zdálo, že se jí to podařilo, jenže krátce po návratu do Southbridge se ukázalo, že nic už nebude takové jako dřív.

Právě v těchto osamělých časech se začala chovat tak, že sama sebe nepoznávala. Dějala věci, které se zapřísáhla nikdy nedělat. Především se nikdy nesmí zamilovat do nesprávného kluka. Rozhodně nepřipustí, aby ji zbouchl a pak opustil a ohrozil tím její plán studovat právnickou fakultu. O několik let později přemítala, jestli podvědomě nesabotovala snahu utéct ze Southbridge a vést úplně jiný život. Anebo se jednoduše domnívala, že na Harvard nepatří – a tak si oznámení o přijetí pověsila na ledničku spolu s fotografiemi z ultrazvuku.

Připadala si lapená mezi dvěma světy. Byla příliš hrdá, aby se připlazila zpátky k Laurel a starým kamarádkám, a příliš se styděla za svoje těhotenství, aby udržovala přátelství z vysoké školy anebo se na Harvardu pokoušela navázat nová. Tehdy si připadala opuštěnější než kdy jindy. Studium a péče o novorozeně jí stály spoustu sil. Jason věděl, jak tvrdé byly první měsíce a roky jejího mateřství. Viděl, že je ustavičně vyčerpáná, má plno práce i obav. Velice si vážil toho, jak sestra dře, aby uživila sebe i své dítě. Stejně však nechápal, proč se straní všech lidí a pohrývá se zaživa, a s výjimkou několika povrchních známostí nevede žádný společenský život. Vymlouvala se na nedostatek času a taky na to, že se musí plně věnovat Charliemu, ale tohle Jason nebral. Vytrvale tahal sestru ven z ulity a obviňoval ji, že používá Charlieho jako štít. Je to její způsob, jakým se vyhýbá riziku a brání se dalšímu odmítnutí.

Zamyslela se nad bratrovou teorií a otočila se ke sporáku, kde vyráběla naprosto symetrické miniaturní palačinky. Ačkoliv nebyla zkušená kuchařka, uměla připravit perfektní snídani, protože kdysi dělala servírku v jídelně, kde se bláznivě zamilovala do šikovného kuchaře. Což už je hodně dávno, ale pořád se víc cítí jako nezkušená holka dolévající hostům kafe, než jako ostřílená právnička, kterou se mezitím stala.

„Ty jsi takový snob naruby,“ prohlásil Jason a odtrhl tři papírové ručníky, které položil na stůl coby ubrousky.

„Nejsem,“ odsekla Valerie, avšak nad bratrovou kritickou připomínkou se zamyslela. V duchu přiznávala, že když jede kolem velkolepých sídel na Cliff Road, často ji napadá, že v nich žijí lidé přinejmenším nafoukaní a přinejhorším strašně prohaní. Jako by podvědomě považovala bohatství za vadu charakteru – alespoň do doby, než protistrana prokáže opak. Tíhu dokazování nechá na nich. Věděla, že to není fér, jenže takových věcí je v životě spousta.

V každém případě Daniel a Romy Croftovi neudělali nic, aby ji přesvědčili o opaku. Setkala se s nimi, když probíhal den otevřených dveří v soukromé základní škole ve Wellesleyi, kterou Charlie navštěvoval. Croftovi se zdáli inteligentní, atraktivní a přívětiví. Letmo pohlédli na její jmenovku a šikovně s ní zapředli hovor. Jenže Valerie se zmocnil dojem, že se dívají skrze ni a jen tak mimochodem se rozhlížíjí po místnosti, aby se dali do hovoru s někým jiným. Někým *lepší*m.

Dokonce i když Romy mluvila s Charliem, zaznívalo z jejího hlasu cosi falešného a povýšeného. „Grayson Charlieho zkrátka *obdivuje*,“ rozplývala se afektovaně Romy. Zastrčila si za ucho pramen platinově blond vlasů a schválně se zarazila s rukou ve vzduchu, aby předvedla snubní prsten s mamutím

briliantem. Ačkoliv Valerie žije ve městě velkých šutrů, takhle působivý kousek dosud neviděla.

„I Charlie má Graysona moc rád,“ poznamenala a založila si paže na hrudi. Zalitovala, že si místo jasně růžové blůzy radši nevzala tmavý kostým. Bez ohledu na to, jak moc se snažila a kolik peněz utratila za oblečení, vždycky jí připadalo, že zvolila ten nejméně vhodný kus ze svého šatníku.

V tu chvíli vtrhli do třídy dva chlapci. Drželi se za ruce. Charlie běžel o krok napřed a vedl svého kamaráda ke kleci s křečkem. Na první pohled to vypadalo, že jsou nejlepšími kamarády, kteří si navzájem vystačí. Proč má potom Valerie pocit, že k ní Romy není upřímná? Proč si nedokáže víc věřit a proč nevěří svému synovi? Zrovna když si kladla tyto otázky, Daniel Croft přistoupil ke své ženě s kalíškem punče v ruce. Volnou ruku položil na Romyina záda. Toto nenápadné gesto, jehož si Valerie často všímala při vytrvalém pozorování manželských párů, v ní probouzelo závist a lítost.

„Zlato, tohle je Valerie Andersonová, Charlieho matka,“ zacvrlikala Romy a Valerii napadlo, že ji tihle dva už probírali – včetně toho, že ve školním výkazu chybí u Charlieho jména údaje o otci.

„Ach ano, zajisté.“ Daniel přikývl, věcně jí potřásl rukou a krátce jí pohlédl do očí.

„Zdravím.“

Valerie mu pozdrav oplatila a vyměnili si pár prázdných frází. Vtom Romy sepnula ruce a zeptala se: „Valerie, dostala jste pozvánku na oslavu Graysonových narozenin? Odeslala jsem ji před několika týdny.“

Valerie cítila, jak rudne. „Ano, ano. Mockerát vám děkuji.“ Nejradši by si nakopala za to, že obratem neodpověděla. Byla si

jistá, že nezareagovat včas na pozvání – být na dětskou party – Romy považuje za nezdvořilost nejhrubšího zrna.

„Takže?“ naléhala blondýnka. „Smí Charlie přijít?“

Valerie zaváhala. Pojednou cítila, jak mimoděk podléhá vůli této pečlivě udržované a sebevědomé ženy. Zase si připadala jako na střední škole, když jí třídní hvězda Kristy Mettelmanová nabídla čouda ze své cigarety a projížďku v třešňově červeném mustangu.

„Zatím nevím. Musím... se podívat do diáře. Má to být... příští pátek, že?“ blekotala, jako by ztrácela přehled o stovkách společenských akcí, kterých se musí zúčastnit.

„Přesně tak,“ přisvědčila Romy. Vtom vykulila oči a náhle se bez zábran usmívala. Mávla na manželský pár, který právě vstoupil se svou dcerou. „Podívej, zlato, jsou tu April a Rob,“ zamumlala ke svému muži. Nato se dotkla Valeriiny paže a obdařila ji posledním ze svých formálních úsměvů. „*Velice* ráda jsem vás poznala. Doufáme, že Charlieho uvidíme příští pátek.“

O dva dny později – s pozvánkou ve tvaru stanu v ruce – Valerie vytočila číslo Croftových. Najednou ji zachvátila nevysvětlitelná nervozita – její lékař to nazývá sociálním rozčlením. Vyčkávala, až někdo zvedne sluchátko. Když se ozval záznamník a vyzval ji, aby zanechala vzkaz, strašně se jí ulevilo. A pak, navzdory tomu, že sveřepě tvrdila opak, slyšela, jak říká nepřírozeně vysokým hlasem: „Charliemu bude *potěšením* zúčastnit se Graysonovy oslavy.“

Potěšením.

Tohle slovo si v duchu opakuje, když jí zazvoní telefon pouhé tři hodiny poté, co syna vysadila u Croftů spolu se spa-

cím pytle s dinosaury a pyžamkem s vesmírnými koráby. Na mysl jí nepřijde *nehoda, popáleniny, sanitka, pohotovost* nebo další ze vzdálených výrazů, které k ní doléhají z úst Romy Croftové, ale nedokáže je zpracovat. Převleče se z tepláků, popadne kabelku a spěchá do Všeobecné nemocnice Massachusetts. Dokonce se ani nepřinutí vyslovit ta podivně krutá slova nahlas, když volá z auta bratrovi. Zmocní se jí totiž zcela iracionální pocit, že když to udělá, všechno bude mnohem skutečnější.

Místo toho jednoduše vyhrkne: „Okamžitě přijď! Pospěš si!“

„Kam mám přijít?“ zeptá se Jason. V pozadí vyřvává hudba.

Když mu sestra neodpoví, vypne přehrávač a naléhavě se zeptá: „Val? Kam mám přijít?“

„Do Všeobecné nemocnice... Charlie...“ zajíká se Valerie. Tiskne plynový pedál k podlaze a překračuje povolenou rychlost skoro o padesát kilometrů.

Upocenýma rukama svírá volant tak úporně, až jí běhlají klouby, avšak v nitru je úplně klidná, skoro přízračně, přestože projela dvě křižovatky na červenou. Připadá jí, jako by se pozorovala zvenčí anebo sledovala někoho jiného. Tohle přece lidé dělávají. Volají svým blízkým a spěchají do nemocnice. Porušují dopravní předpisy.

Charliemu bude potěšením zúčastnit se..., slyší v duchu svá slova, když dorazí ke špitálu a nechává se šipkami navést k pracovišti úrazovky. Nechápe, jak mohla být tak klidná. Seděla na gauči s obrovským pytlíkem popcornu a civěla na film s Denzelem Washingtonem. Jak je možné, že neměla ponětí, co se odehrává v paláci na Albionu? Proč netrvala na svém, když měla od prvopočátku z tohoto pozvání špatný pocit?

Zaklela. Hlasitě si ulevila, a vzápětí se její srdce naplnilo pocitem viny a lítosti. Vtom se před ní vynořila vysoká budova ze skla a cihel.

Následující události k ní přicházejí jakoby zastřené mlhou. Spíše připomínají jakousi podivnou koláž než chronologický děj. Vzpomíná si, že navzdory ceduli se zákazem parkování nechala stát auto u chodníku a za dvojitými prosklenými dveřmi našla pobledlého Jasona. Pamatuje si sestru z příjmu, jak zručně vytukala na počítači Charlieho jméno, a pak je jiná sestra vedla dlouhými chodbami páchnoucími chlórem na popáleninovou jednotku intenzivní péče. Vzpomíná si, že cestou vrazila do Daniela Crofta. Zastavila se, neboť Jason se ho ptal, co se přihodilo. A do smrti nezapomene na Danielovu vyhubavou odpověď. *Opékali si burty. Nebyl jsem u toho.* Představila si, jak se zabývá svým chytrým mobilem anebo se kochá krajinou zády k ohni a jejímu jedinému dítěti.

Stejně jako nevymaže z paměti první děsivý pohled na Charlieho drobné nehybné tělo, obklopené přístroji. Bude si pamatovat jeho promodralé rty, rozstřížené pyžamo a zářivě bílé obvazy na pravé ruce a levé části obličeje. Nikdy nezapomene na pravidelné pípání monitorů, šumění ventilátoru a pobíhající sestry s nečitelným výrazem. Ostatní úplně zapomněla. Ještě si vzpomíná, jak držela syna za zdravou ruku, modlila se k Bohu a čekala.

Ale především si bude pamatovat muže, který přišel uprostřed noci, aby Charlieho vyšetřil poté, co ji opustily nejhorší obavy. Jemně odkryl chlapečkův popálený obličej a odhalil bolavou pleť. Nato Valerii odvedl na chodbu, aby si s ní promluvil.

„Jmenuji se Nick Russo,“ představil se příjemně hlubokým hlasem, „a patřím k předním dětským plastickým chirurgům na světě.“

Valerie pohlédla do jeho tmavých očí a vydechla. Sevřené útroby konečně povolily. Okamžitě ji napadlo, že kdyby byl její syn v ohrožení života, neposílali by k němu plastického chirurga. Uzdraví se. Nezemře. Vyčetla to z lékařových očí. Pak si poprvé uvědomí, jak se život jejího syna změní. Jak ho tato noc poznamená – a to mnoha způsoby. Najednou se jí zmocní silná potřeba ho chránit, bez ohledu na výsledek. Slyší se ptát, zda doktor Russo dokáže spravit Charlieho ruku a tvář tak, aby byl její syn zase krásný.

„Udělám pro vašeho syna vše, co bude v mých silách,“ slíbí. „Ale chtěl bych, abyste si něco zapamatovala. Mohla byste mi vyhovět, prosím?“

Přikývne. Určitě jí teď sdělí, aby od něho neočekávala zázraky. Zbytečně. Věřit v zázrak se ve svém životě nikdy neodvážila. Ani jednou.

Doktor Russo jí pohlédne do očí a pronese slova, jež si navěky uloží do paměti.

„Váš syn je krásný i bez mého zásahu.“

Valerie znovu přikývne. Věří mu. Důvěřuje. A teprve tehdy jí z očí vytrysknou slzy. Po dlouhé době vůbec poprvé.

3

tessa

Někdy uprostřed noci se probudím a ucítím vedle sebe Nickovo velké hřejivé tělo. Aniž otevřu oči, natáhnu ruku a přeběhnu mu prsty po rameni a po nahých zádech. Voní po mýdle, neboť se po práci jako obvykle osprchoval, a já pocítím vlnu touhy, jež se ale rychle rozplyne pod ještě větší dávkou únavy. Což je pro mě typické od doby, kdy se narodila Ruby – a umocněné příchodem jejího bratříčka. Pořád platí, že se s manželem ráda miluji, ostatně jako vždycky, jenže momentálně dávám přednost spánku. Mám ho dokonce radši než čokoládu, červené víno, HBO a sex.

„Ahoj,“ zašeptá Nick tiše do polštáře.

„Neslyšela jsem tě přijít. Kolik je hodin?“ zeptám se v naději, že je blíž k půlnoci než k sedmé ranní, kdy se automaticky budí naše děti. Jsou horší než budík. Neznají slitování a nedají se přeřítit.

„Půl třetí.“

„Nejvyšší čas odejít k zubaři,“ zamumlám.

Což je replika z jednoho jeho roztomilého rozhovoru s Ruby. *Kolik je hodin, tati?* Nick nasadí zkroušený výraz, ukáže si na pusu a odpoví: *Nejvyšší čas odejít k zubaři*. Skutečně umí potěšit.

„Hmm,“ zabručí nepřítomně. Zjevně nemá náladu na povídání. Ale když otevřu oči a zjistím, že upřeně zírá do stropu, přemůže mě zvědavost a opatrně se zeptám, jestli šlo o vrozenou vadu, protože těmi se Nick zabývá především.

Povzdechne si a zavrtí hlavou.

Zaváhám a opatrně to zkusím znovu. „Havárka?“

„Kdepak,“ odpoví trpělivě, ale já cítím, jak je nervózní. „Popáleniny. Nehoda.“

Chce tím říct, že se nejednalo o týrané dítě. O čemž se bohužel moc nemluví. Nick mi kdysi řekl, že deset procent popálenin u dětí vzniká důsledkem týrání.

Kousnu se do rtu. V duchu probírám jednotlivé možnosti – voda vařící se na sporáku, příliš horká koupel, požár v domě, popálení chemikáliemi – a nejsem schopna odolat otázce, která se sama nabízí. *Jak k tomu došlo?* Právě vůči tomuto dotazu je Nick nejvíc odolný. Jeho typická odpověď zní: *Copak na tom záleží? Byla to nehoda. Nikdo s tím nepočítal. To se občas stává.*

Ovšem dnes si odkašle a odevzdaně mi poví podrobnosti. Šestiletý chlapeček si opékal buřta. Nějak se mu podařilo spadnout do ohně. Má popálenou ruku a tvář. Levou stranu obličeje.

Nick mluví rychle a odměřeně, jako by opakoval předpověď počasí. Ale já vím, že je to jen přetvářka – důkladně nacvičená póza. Víím, že probdív většinu noci. Adrenalin mu nedovolí usnout. A ještě zítra ráno – anebo spíš odpoledne – se přihrne

do kuchyně s nepřítomným výrazem a bude předstírat, že se naplno věnuje rodině, přestože se v duchu zabývá hošíkem s popálenou tváří a rukou.

Medicína je náročná milenka, pomyslím si. Tohle rčení jsem poprvé slyšela v prvním roce Nickovy praxe od zahořklé manželky jednoho lékaře, která, jak jsem se později dozvěděla, opustila svého muže kvůli svému osobnímu trenérovi. Tehdy jsem se zapřísáhla, že já na medicínu žárlit nebudu. Vždycky budu mít na paměti ušlechtilost Nickova posláním – i kdybych za ni měla zaplatit určitou dávkou osamělosti.

„Je to zlé?“ zeptám se Nicka.

„Mohlo to být horší,“ přizná, „ale žádná velká sláva.“

Zavřu oči a pátrám po něčem pozitivním. Víím, že tohle je v našem vztahu moje role. Nick může být v nemocnici věčným optimistou, přetékat sebedůvěrou a dokonce statečností, ale doma, v naší posteli, spoléhá, že mu vliju do žil novou dávku naděje, přestože mlčí a ovládá se.

„Oči jsou v pořádku?“ Nick se mi jednou svěřil, jak je hrozně těžké opravit to, co každý považuje za okno do duše.

„Ano,“ hlesne a převalí se na bok čelem ke mně. „Má nádherná kukadla. Velká, modrá... Jako Ruby.“

Nato se odmlčí a mě napadne, že se mimoděk prozradil. Kdykoliv přirovná svého pacienta k některému z našich dětí, víím, že začíná být jeho případem posedlý.

„A taky má velice schopného doktora,“ prohlásím nakonec.

Nick spočine rukou na mém boku a já v jeho hlasu slyším nepatrné pousmáním. „Jo. Ten kluk má ale kliku, co?“

Následující ráno, těsně poté, co Nick odjede do nemocnice, připravuji dětem snídani a čelím standardním stížnostem

ze strany naší prvorozené. Mírně řečeno, Ruby není ranní ptáče, což je další vlastnost, kterou zdědila po svém otci. V průběhu patnácti minut si stačila postěžovat, že na ni Frank pořád „vejrá“, banán je nechutně měkký a radši by si dala francouzskou topinku jako táta, opečenou na pánvi, a ne z toustovače, jako dělám já.

A tak když zazvoní telefon, s radostí ho zvednu, vděčná za společnost vychovaných dospělých (nedávno mě dokonce potěšil telefonický průzkum veřejného mínění). Teď se zaraďuji mnohem víc. Na displeji totiž svítí jméno mé kamarádky. S Cate Hoffmanovou jsem se seznámila před téměř šestnácti lety na večírku v Cornellu, pořádaném při příležitosti našeho nástupu na vysokou školu. Tehdy jsme oficiálně vstoupily do kolejniho světa pivního ping-pongu, semestrů a hlášek začínajících přísahou: „Nikdy nebudu...“. Po několika drincích a mnoha otázkách, zda nejsme sestry, jsme přiznaly určitou podobnost – obě máme plné rty, výrazný nos a blond vlasy se zesvětlenými pramínky – a navzájem si slíbily, že na sebe budeme dávat pozor. Tento slib jsem záhy splnila, když jsem Cate nejprve zachránila před chlípně se tvářícím klukem, potom ji doprovodila zpátky na kolej a přidržovala jí vlasy, zatímco zvracela do záhonu břechtanu. Tento zážitek nás dokonale sblížil, a tak se z nás po následující čtyři roky staly nejlepší kamarádky a přátelství nám vydrželo dodnes. Avšak naše cesty se rozešly. Anebo přesněji řečeno – můj život nabral jiný směr, zatímco ten její zůstal víceméně stejný. Stále žije v centru města (dokonce v bytě, o který jsme se kdysi dělily), stále s někým randí a pracuje v televizi. S podstatným rozdílem – teď je *před* kamerou. Na jednom programu má vlastní show s názvem

Catin koutek, a tak se nakonec přece jenom trošku proslavila, i když jen v oblasti New Yorku.

„Koukej, Ruby! Volá teta Cate!“ já sám přehnaně v naději, že se část mého nadšení přeneseme na protivnou dceru, která momentálně fňuká, protože jsem jí zapomněla přidat do mléka kakaový sirup. Přijmu hovor a zeptám se kamarádky, proč volá tak brzy.

„Jedu do fitka. Mám nový cvičební program,“ hlásí. „Potřebuju shodit pár kil.“

„Kdepak, *nepotřebuješ*.“ Zakoulím očima. Cate má jednu z nejhezčích postav, jaké jsem kdy viděla, a to dokonce i mezi ženami, které nikdy nerodily a příkladně se o sebe starají. Smutné je, že nás lidé dávno nepovažují za sestry.

„Fajn, ve skutečném světě možná ne, ale dobře víš, že kamera ti přidá *přinejmenším* deset kilo,“ postěžuje si a pak se svou obvyklou rázností změní téma hovoru. „Cos dostala?“

„Co jsem měla dostat?“ zeptám se, zatímco Ruby kvílí, že chce topinku „vcelku“, což je změna – obvykle požaduje, abych ji rozkrájela na malé čtverečky o stejné velikosti – a bez kůrky. Zakryju telefon rukou a poznamenám: „Zlato, myslím, že někdo zapomněl na kouzelné slovíčko.“

Ruby mi věnuje nechápavý pohled, jenž naznačuje, že na kouzla nevěří. Ačkoliv je teprve předškolačka, už stačila logicky zpochybnit existenci Santa Clause anebo přinejmenším jeho způsob cestování.

Ať na kouzla věří nebo ne, trvala jsem na svém, dokud svoji žádost nepoopravila. „Chci topinku *vcelku*, prosím.“

Přikývnu, zatímco Cate dychtivě pokračuje. „No přece k výročí. Co ti Nick dal?“

Nickovy dárky jsou jedním z Catiných oblíbených témat. Možná proto, že sama se nikdy nedostane dál než ke kytici s kartičkou „Díky za včerejší noc“. S oblibou tvrdí, že žije skrze mě. Podle jejích slov vedu dokonalý život. Tato slova pronáší někdy toužebně, jindy vyčítavě – v závislosti na úspěšnosti jejího posledního randění.

Nezáleží na tom, kolikrát jí připomenu, že na opačné straně plotu se tráva zdá vždycky zelenější a že já jí zase závidím bohatý společenský život, sexy známosti (včetně nedávné večere s jistým baseballovým hráčem z řad Yankees) a její naprostou a ničím neohraňovanou svobodu, takovou, kterou máte garantovanou pouze do té doby, než se stanete rodičem. Nezáleží na tom, jak často si stěžuji na svoje postavení ženy v domácnosti a matky, konkrétně na nekonečné dny, které plynou jeden jako druhý a nemáte se nač těšit, anebo na to, že strávím víc času s Elmem, Dorou a Barneyem ze Sezamové ulice než s mužem, za kterého jsem provdaná. Nic z toho s ní nepohne, a kdyby to šlo, z fleku by se mnou měnila.

Sotva začnu Cate odpovídat, Ruby zaječí, až z jejího řevu stydne krev v žilách. „*Nééééé!* Mami! Povíííídala jsem *vcelku!*“

Zarazím se s nožem ve vzduchu a uvědomím si, že jsem se dopustila fatální chyby – čtyřikrát jsem horizontálně zakrojila do topinky. *Sakra*, zakleju v duchu, když se dcerunka dožaduje, abych chléb zase slepila, a dokonce se přičinlivě rozběhne ke skřínce, kde uchováváme všelijaké domácí potřeby. Vrátil se s lahvičkou Herkula a dotčeně mi ji postaví pod nos. Zvažuji, že přistoupím na její hru a naliju jí lepidlo na topinku – „v podobě psacího R, jako dělá táta“.

Místo toho se ze všech sil ovládnou a pronesu s ledovým klidem: „Přestaň, Ruby. Dobře víš, že jídlo se slepit nedá.“

Zírá na mě, jako bych mluvila svahilsky, takže jí musím svá slova přeložit: „Musíš se smířit s *proužky*.“

Jakmile zaslechne tuto nemilou zvěst, začne natahovat moldánky a oplakávat svoji *zkaženou* snídani. Napadne mě, že nejjednodušší by bylo, kdybych rozkrájenou topinku snědla sama a opekla jí jinou, avšak trucovitý výraz mé dcery mě popouzí natolik, že si v duchu připomenu rady dětských lékařů, několika chytrých knížek o výchově i doporučení kamarádek z řad matek v domácnosti: *hlavně nepodléhej jejím požadavkům*. Tato filozofie je v příkrém rozporu s rodičovským pravidlem, jehož se normálně držím: *bojuj jen tehdy, pokud sama chceš*. Potají přiznávám, že je to tajný kód pro: *trvej na svém, pouze pokud se ti to hodí. V opačném případě se podvol nátlaku a usnadni si tím život*. Kromě toho se pokouším vyhnout dalším karambolům, namlouvám si, zatímco se připravuji na další nekonečnou výměnu názorů.

A pak tuhle záležitost rozhodne moje celulitida. Položím před dceru její talíř a oznámím: „Buď tohle, nebo nic.“

„Tak teda nic!“ nafoukne se Ruby.

Kousnu se do rtu a pokrčím rameny, jako bych chtěla říct: *Klidně si drž hladovku*. Nato odejdu do obývacího pokoje, kde Frank tiše pojídá suché cereální kroužky s jablky – hezky jeden po druhém –, což je jediné jídlo, kterého se po ránu dotkne. Prohrábnu mu hebké vlásky, povzdechnu si do telefonu a řeknu: „Promiň. Kde jsme to přestaly?“

„U tvého výročí,“ prohlásí Cate dychtivě. Nemůže se dočkat, až jí začnu popisovat průběh romantického večera, pohádku, k níž se upíná a po které touží.

Za jiných okolností bych jí nerada zklamala, ale když tak naslouchám sílícímu vzlykání své dcery a sleduji, jak se snaží

namačkat jednotlivé kousky chleba k sobě, aby mi dokázala, že se *mýlím* a rozkrájené jídlo scelit *lze*, s potěšením Cate sdělím, že Nick byl v průběhu večere odvolán k případu.

„Copak on si nevypnul mobil?“ Zjevně jí spadl hřebínek.

„Ne. Zapomněl.“

„Páni. To je vopruz,“ zabrblá. „Je mi to fakt líto.“

„Jo.“

„Takže jste si nevyměnili dárky? Ani když se vrátil domů?“

„Ne,“ přiznám. „Dohodli jsme se, že si letos žádné dárky dávat nebudeme. Máme poslední dobou hlouběji do kapsy.“

„Aha,“ broukne Cate. Odmítá věřit, že se plastičtí chirurgové netopí v penězích. Netopí. Alespoň ne ti, kteří pracují ve fakultních nemocnicích a radši pomáhají zmraženým dětem, než aby na soukromých klinikách zvětšovali prsa.

„Ano, je to tak,“ potvrdím. „Vzdali jsme se jedné výplaty, vzpomínáš?“

„V kolik přišel domů?“ vyzvídá.

„Pozdě. Příliš pozdě na es e ix...“ Napadne mě, že budu mít obrovskou kliku, když si moje bystrá dcera neuloží tato tři písmenka do paměti a nevykřičí je, řekněme, na Nickovu matku Connii, která mi nedávno naznačila, že se podle jejího názoru naše děti příliš často dívají na televizi.

„A co ty?“ zeptám se. Vzpomenu si, že měla včera večer rande. „Došlo k nějaké akci?“

„Ne. Sucho trvá,“ zahučí.

Zasměju se. „Cože? Pětidenní sucho?“

„Spíš pětitydenní,“ posteskne si. „Sex ani nebyl na pořadu dne... Dostala jsem košem.“

„Nekecej!“ užasnu. Nechápu, jaký chlap by ji mohl poslat k vodě. Kromě toho, že má fantastickou figuru, je s ní sranda,

pálí jí to, vyzná se ve všech druzích sportu a výsledky baseballové ligy sype z rukávu jako většina žen hollywoodské drby. Jinými slovy – Cate je splněný sen všech mužů. Jasně, dokáže být náročná a překvapivě nejistá, ale o tom nemají zpočátku ponětí. Jinými slovy, bývá to ona, kdo se rozhodne ze vztahu odejít a odmítá zůstat.

Ruby si z vedlejší místnosti stěžuje, že „nekecej“ se neříká. Cate pokračuje: „Ano. Až do včerejší noci jsem koše rozdávala já. Nikdy mě nikdo neodmítl a nikdy jsem nerandila se ženáčem. Skoro jsem si namlouvala, že to první je odměnou za to druhé. Tolik ke karmě.“

„Třeba *byl* ženatý.“

„Kdepak. Určitě ne. Proklepla jsem si ho.“

„Počkej. Mluvíš teď o tom účetním z eHarmony, anebo o pilotovi, se kterým jsi naposledy letěla?“

„Ani o jednom. Mám na mysli botanika ze Starbucks.“

Hvízdnu a nakouknu za roh. Přistihnu Ruby, jak si tajně ukousla kousek topinky. Nerada prohrává stejně jako její otec, který nesnese, ani když ho porazí v *Člověče, nezlob se*.

„Páni!“ podívám se. „Tak tebe poslal k vodě *bylinář*. Hmm, to je fakt něco.“

„Vykládej mi o tom,“ povzdechne si. „Dokonce mi ani neposlal žádné pořádné vysvětlení nebo omluvu. Přišla mi jenom textovka: ‚Moc se omlouvám, Cate, ale asi bych se měl večer věnovat kapradinám.‘“

„Třeba jenom... zapomněl, že máte schůzku,“ chlácholím ji.

„Anebo usoudil, že jsem moc stará,“ zabrblá.

Už otvírám pusku, abych tuhle cynickou poznámku smetla, jenže přijdu na to, že nemám kamarádku čím utěšit. Tedy kro-

mě obvyklého prohlášení, že ten pravý na ni určitě někde čeká a brzy se setkají.

„O tom nic nevím, Tesso,“ zareaguje na moje kostřbaté chlácholení. „Jenom mě napadá, že poslední dobrý kus jsi ukořistila ty.“

Významně se odmlčí a já vím, co bude následovat. A nemýlím se. „Oprava,“ dodá kysele, „poslední *dva* kusy. Ty potvoro.“

„Budeš mi ho vyčítat věčně?“ ohradím se. Obě hovoříme o mém bývalém snoubenci. „Anebo s tím míníš někdy skončit?“

„Hmm... Asi ne,“ přizná. „I když... Kdybych se provdala, mohla bych si dát pokoj. Ale moment... Což je vlastně stejné jako nikdy, že?“

Rozesměju se a řeknu, že už musím běžet. V myšlenkách mě to táhne zpátky k Ryanovi, mé vysokoškolské lásce, a našim zasnubám. A těmi zasnubami nemyslím, že mě Ryan právě požádal o ruku. Ve skutečnosti jsme měli několik týdnů před svatbou, plánovali jsme líbánky, docházeli na poslední zkoušky šatů a první taneční lekce. Pozvánky byly rozeslány, na matrice vše vyřízené, prstýnky vyryté. Každému jsem připadala jako typická rozzářená nastávající nevěsta – paže zpevněné, pleť mírně opálená, vlasy lesklé. *Navenek* bylo všechno v pořádku. Oklamala jsem každého, až na svou psychoterapeutku Cheryl, která mi každé úterý v sedm večer pomáhala zkoumat nezřetelnou hranici mezi obvyklým svatebním rozčilením a strachem ze závazků plynoucím z nedávného hořkého rozvodu mých rodičů.

Když o tom teď přemýšlím, odpověď byla jasná. O nadcházejícím problému svědčily už samotné otázky. Jenže ve hře

bylo tolik věcí, jež mě mátlly. Například jsem nikdy neměla jiného muže než Ryana. Chodili jsme spolu od druhého ročníku na Cornellu a žádný z nás nikdy nespal s nikým jiným. Neměla jsem si představit, že bych políbila jiného kluka. A zamilovat se do někoho nového? Nepřicházelo v úvahu. Měli jsme společné přátele, s nimiž nás pojily vzpomínky na vysokoškolská studia, a já nechtěla naše vztahy ohrozit rozchodem. Dále nás spojovala vášeň pro anglickou literaturu. Oba jsme se měli stát středoškolskými učiteli angličtiny, ačkoliv já se chystala studovat postgraduál na Kolumbijské, neboť jsem snila o tom, že se stanu profesorkou literatury. O několik měsíců dřív se mi podařilo Ryana přesvědčit, aby se spolu se mnou přestěhoval do New Yorku, vzdal se své práce a vyměnil rodné Buffalo za něco víc vzrušujícího. Což mě zároveň tak trochu děsilo. Vyrůstala jsem v blízkém Westchesteru a na Manhattan často jezdila s bratrem a rodiči, ale žít tam je něco úplně jiného. Ryan byl pro mě skálou a záchranou sítí v nejistém opravdovém světě. Spolehlivý, čestný, laskavý, zábavný Ryan s nepřeborným množstvím příbuzných a rodiči, kteří spolu žili více než třicet let. Což bylo podle mé matky dobré znamení.

A nakonec tu byla Ryanova sladká ujištění o tom, že jsme stvořeni jeden pro druhého. Namlouvala jsem si, že o všem příliš přemýšlím a jako obvykle jsem neurotická. Ryan v nás dva doopravdy věřil – což mi většinou stačilo, abych tomu uvěřila i já.

„Patříš k těm dívkám, které nikdy nebudou na vztah úplně připravené,“ sdělil mi po jedné schůzce s Cheryl. Vždycky jsem mu totiž do detailu popsala její průběh. Seděli jsme v italské restauraci ve Village a čekali na gnocchi special. Ryan

ke mně natáhl štíhlou paží a poplácal mě po ruce. „Tohle je jedna z věcí, kterou na tobě mám nejradši.“

Vzpomínám si, jak jsem se nad tím zamyslela. Studovala jsem jeho věcný výraz a s trochou smutku a mírným pocitem porážky usoudila, že má nejspíš pravdu. Nejspíš nejsem předurčena k té spalující a bezpodmínečné vášni, o níž jsem četla v knížkách, viděla ji ve filmech a dokonce o ní slyšela od některých svých kamarádek, včetně Cate. Možná bych vystačila se základem našeho vztahu – pohodlím, souladem a porozuměním. Třeba by stačilo to, co jsme měli. Taky bych mohla do konce života hledat něco lepšího a nikdy to nenalézt.

„Jsem *zcela* připravená,“ prohlásila jsem po chvíli v přesvědčení, že říkám pravdu. Stále jsem si nebyla jistá, jestli se chci *doopravdy* usadit, ale přinejmenším *v hlavě* jsem si tuhle záležitost vyřešila. Provdám se za Ryana. Konečné rozhodnutí, poslední slovo.

Což platilo do chvíle, než jsem o tři dny později poprvé spatřila Nicka.

Stalo se to v metru, v ranní dopravní špičce, když jsem pospíchala do školy. Nastoupil do vlaku o dvě zastávky později než já. V ruce držel vysokou termosku a na sobě měl šedomodré lékařské oblečení. Tmavé vlnité vlasy tehdy nosil delší než teď a mě v té chvíli napadlo, že vypadá spíš jako herec než doktor a že to možná herec *doopravdy* je – jede do studia natáčet televizní seriál. Vzpomínám si, jak jsem mu pohlédla do očí – do těch nejvlídnějších hnědých očí na světě – a přepadl mě bláznivý pocit, který se dá popsat jenom jako láska na první pohled. V té chvíli mi bůhvíproč blesklo hlavou, že mě přece jenom někdo zachránil – člověk, kterého neznám a nejspíš nikdy nepoznám.

„Ahoj,“ usmál se na mě a přidržel se stejné tyče, kterou jsem svírala já.

„Čau,“ hlesla jsem a zadržela dech, když se naše ruce mimoděk dotkly. Vlak rachotil a mířil do okrajové části města. My dva jsme zatím vedli nic neříkající rozhovor, jehož obsah jsme pochopitelně dávno zapomněli.

V jistém okamžiku jsme přešli na osobní záležitosti a probírali můj studijní program a jeho nemocniční praxi. Vtom si všiml mého zásnubního prstenu a otázal se: „Kdy bude ten velký den?“

Odpověděla jsem, že se ještě devětadvacetkrát vyspím. Musela jsem se tvářit smutně, když jsem to říkala, protože mi věnoval chápavý pohled a zeptal se, zda je všechno v pořádku. Jako by do mě viděl. Přímo do srdce. Pohlédla jsem na něho a do očí mi vhrkly slzy. Nedokázala jsem si pomoci. Nemohla jsem tomu uvěřit. Bulím před úplně cizím chlapem, přestože na gauči u Cheryl, kde bych mohla brečet po libosti, neuroním ani slzu.

„Chápu,“ ujistil mě něžně.

Zeptala jsem se, jak je to možné.

„Prošel jsem něčím podobným,“ přiznal. „Tedy ne že bych byl přímo na cestě k oltáři, ale přesto...“

Navzdory zahanbujícímu vzlykání jsem se usmála.

„Třeba to dobře dopadne,“ pronesl povzbudivě a odvrátil se, jako by mi chtěl dopřát soukromí.

„Snad.“ Vylovila jsem z kabelky papírové kapesníky a pokoušela se dát do kupy.

O chvíli později jsme vystoupili na 116. ulici (později jsem se dozvěděla, že to nebyla Nickova cílová stanice). Kolem nás se hnali spěchající lidé. Vzpomínám si, že bylo příšerné horko

a do nosu se mi vtírala vůně pražených arašídů. Z ulice nad námi k nám doléhalo krákorání nějakého folkaře. Zdálo se, že se zastavil čas. Sledovala jsem, jak muž vyndává z kapsy pero a píše mi svoje jméno a telefonní číslo na navštívenku, kterou stále nosím v peněžence.

„Tady máte,“ vtiskne mi ji do dlaně.

Podívala jsem se na ni, přečetla si jméno a napadlo mě, že se k němu náramně hodí. Nicholas Russo. Příjemně solidní. Sexy. Příliš skvělý, než aby to byla pravda.

„Děkuji vám, Nicholasi Russo,“ ozkoušela jsem jeho jméno na jazyku.

„Jsem Nick,“ opravil mě. „A ty?“

„Tessa,“ pípla jsem. Cítila jsem, jak mě k sobě mocně vábí.

„Milá Tesso, zavolej, kdyby sis chtěla popovídat. Však víš... Občas pomáhá promluvit si s někým..., kdo není citově angažovaný.“

Podívala jsem se mu do očí a spatřila v nich pravdu. Byl stejně citově angažovaný jako já.

Následujícího dne jsem Ryanovi oznámila, že se za něho neprovdám. Byl to nejhorší den mého tehdejšího života. Ano, srdce jsem už jednou zlomené měla – ovšem na pubertální úrovni –, ale tohle bylo daleko horší. Zlomené srdce plus lítost, pocit viny a hanba, protože ruším pečlivě naplánovanou svatbu.

„Proč?“ ptal se mě skrze slzy. Dodnes na to nemůžu pomyslet. Viděla jsem Ryana plakat už dřív, ale nikdy netruchlil kvůli mně.

Ačkoliv to bylo tvrdé, dlužila jsem mu pravdu, i kdyby byla sebekrutější.

„Mám tě ráda, Ryane, ale nemiluji tě. Nemůžu si vzít muže, do kterého nejsem zamilovaná,“ přiznala jsem, ačkoliv to znělo jako trapná fráze. Taková ta vachrlatá výmluva, kterou uvádějí pánové ve středním věku, když se rozvádějí se svými manželkami.

„Jak to víš?“ zeptal se Ryan. „Co to má vůbec *znamenat*?“

Dokázala jsem jenom zavrtět hlavou a myslet na okamžik ve vlaku, který jsem prožila s cizím mužem jménem Nick, a stále dokola se omlouvat.

Cate byla jediná, kdo znal celý příběh. Jen ona zná úplnou pravdu, což platí do dnešního dne. Ví, že jsem Nicka poznala *před* rozchodem s Ryanem. Že kdyby nebylo Nicka, za Ryana bych se provdala. S největší pravděpodobností bych stále byla jeho ženou, bydlela v jiném městě, porodila jiné děti a vedla úplně odlišný život. Vybledlou, chudou verzi toho současného. Užívala bych si všech odvrácených stránek mateřství, aniž bych poznala opravdovou lásku.

Spekulacím o nevěře jsem se pochopitelně nevyhnula, o několik měsíců později jsem se totiž veřejně scházela s Nickem. Dokonce i Ryan (jenž mě v tu dobu znal mnohem lépe než kdokoliv jiný, včetně Nicka) vyjádřil jistou pochybnost a nechápal, jak jsem na něho mohla tak rychle zapomenout.

„Rád bych si myslel, že jsi dobrý člověk,“ píše v dopise, který mám pořád někde schovaný. „Chci věřit, žes ke mně byla upřímná a nikdy bys mě nepodvedla. Ovšem nediv se mi, že si neustále lámou hlavu, kdy jste se ty a Tvůj nový přítel skutečně seznámili.“

Odepsala jsem mu, přestože mě výslovně žádal, abych to nedělala. Obhajovala jsem svoji nevinu a opět jsem se mu omluvila za způsobenou bolest. Sdělila jsem mu, že mu na-

vždy bude patřit zvláštní místo v mém srdci, a doufám, že mi časem bude schopen odpustit a najde si někoho, kdo ho zahrne takovou láskou, jakou si zaslouží. Narážka zněla jasně – já už našla to, co přeju jemu. Byla jsem do Nicka *zamilovaná*.

A o své lásce k němu jsem nikdy nepochybovala. Život není vždycky zábava a skoro nikdy není snadný, přemítám, když se v zadumané náladě vracím do kuchyně, abych si dopřála druhý šálek kávy. Ale miluji svého muže a on miluje mě. Je konstantou mého života, což se nikdy nezmění. Děti rostou, zaměstnání se střídají, přátelé přicházejí a odcházejí, ale moje láska přetrvá. Vůbec o tom nepochybují.

Přesto natáhnu ruku a dvakrát poklepu na dřevěnou kuchyňskou desku, protože když dojde na věci, na kterých nejvíc záleží, člověk si nikdy nemůže být ničím jistý.

4

valerie

Následujícího rána je Charlie přeložen z pohotovosti Všeobecné nemocnice do Shriners, což je, jak Valeriei často opakují, jedno z předních dětských popáleninových center v zemi. Ví, že cesta k uzdravení bude dlouhá a strastiplná, ale současně cítí úlevu, protože Charlie už není v ohrožení života. Naděje zesílí v okamžiku, kdy zjistí, že na ně v jejich novém pokoji čeká doktor Russo.

Od prvního rozhovoru neuplynulo ani čtyřadvacet hodin, ale už teď si získal její plnou důvěru. Když k ní přistoupí s psací podložkou v ruce, Valerie si všimne, jak je pohledný. Obdivuje křivku spodního rtu, elegantní nos i živé hnědé oči.

„Zdravím.“ Pečlivě vysloví každou slabiku. Chová se formálně, ale přesto z něho vyzařuje cosi důvěrně známého, snad dokonce uklidňujícího. Valeriei krátce napadne, jestli se už náhodou někdy nepotkali. Jinde, za příznivějších okolností.